

NAGY MÁRTA

Őszentsége, a bérházak tövében megboldogult

(egy gótikus stílusú Mária-szoborhoz – megtekinthető a budai Várban)

A szeme keskeny kék csík, az arca színarany.
 Viperafészek az egész haja, orcáin a rózsza
 Téli hajnal. Úgy tartja gyermekét, mintha
 Nem tudná, hogy csak kifaragták, az a testéből
 Való arany. És akkor kezdtem érezni izgó-mozgó
 Testem galaxisát, amikor szuszogtam, hüppögtem
 Előttük, azt a mindennél áttetszőbb vizet csorgatva
 Magamra meg rájuk. Milyen irigy lehet, ő, talpig
 Arany, rám, aki lehet, hogy hitvány vagyok,
 De minden ízem puha és mozog. Csak annyit lát,
 Hogy vadul tátogok, széttárom a karom, és úgy
 Haragszom, hogy fröcsköl a nyálam, reklamálok
 Elpazarolt szeretet miatt, azt mondtátok, az mindent
 Megold, most meg gubbasztok egy kupac nedves
 Szalmán, vakarom a fülem tövét, seprős borral
 Oldom torkom makacs váladékát, hogy végre
 Élesen és tisztán kiáltsak, ne csak krákogjak,
 Hümmögjek, mire való ez, mikor törünk ki ebből
 a koromfeketéből, utálok a saját alomszagom,
 a mindenek szövevénye örökös mozgását,
 a szavak tovafutását a havonta változó aljzatban
 egy olyan erdőben, ahol kőből vannak a fák,
 és vércsöpp a havon helyett széndarabka
 az ajkam meg egy tál hamu a csókom.

Soha nem te kellesz

Tranzitlány-variációk 2.

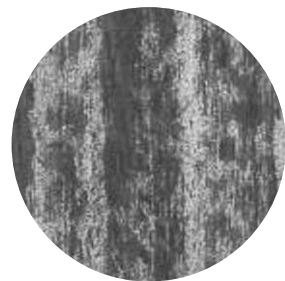
Ha boldogtalanságtól kuszálódunk össze,
Hozzád megyünk, hogy kisimíts minket.
Összelapulunk, hogy ránk fekhess,
Lenyomj a súlyoddal, nyújts ki, mint a tésztát,
Legyünk ehetőek. Süss át minket a szenvedélyeddel,
Nincs forróbb, mint ez a szeretet-kemence,
A leheleted tüze szítja.

Aztán, immár pirosra sülvé,
Bivalyerősen, izmos karokkal
Mi ragadunk meg téged és nyomunk le.
Ellenkezz, attól csak a mi tűzünket szítod:
Nagyon nem tudod te, hogy megy ez.
Pontosan így! Úgy rángatjuk, nyomkodjuk
A hasad, a derekad, mint frissen kibújt jácintot
A visszatérő vihar. Inkább hasonlíts fenyőre
Vízkeresztkor, nehogy már virágozz.

Meghimbáljuk a tested, megdobáljuk,
Először csókokkal, aztán szitokkal:
Soha nem te kellesz. Nem, nem kellesz nekünk.
Mindig van szebb és jobb, akit meg lehet szeretni,
És aztán, ha már a sarokba löktünk, felhúzzuk
A nadrágunkat, elmenőben megcirógatunk,
Mert amúgy aranyos vagy: Ne bántsd már magad!
Miért, miért teszed ezt magaddal folyamatosan?
Megalázunk újra és újra, és még ki is oktatunk:
Legközelebb legyél már okosabb!
Aztán kitesszük az öledet száradni a szélbe,
A lepedőre azt mondjuk, *ezek csiganyomok,*
Házatlan hüllők kúsztak át az ágyon,
Amíg messze voltál, indák fonták be a házat,
Beköltöztek zöld és hidegvérű lények.

Spanyolviaszk

Tákolmány, amit családnak csúfolnak –
De akár a fele, mi ketten, párban;
Nos, ezt úgy hívná ő, hogy szegényszag.
Rémülten nézem a vékony lábadat:
A combom, úristen, veled kövér vagyok.
A farakás a kertben, meg az íriszvirágzás,
A biztató kezdetek langymeleg hava
Megtévesztő volt, mint az utolsó lidérces éjszaka.
Ahogy üvöltött, verejtékezett a lányod,
És hiába akartam, nem mehettem oda.
Pedig te sem tudtad felébreszteni
Szegény kicsikét; nem érti,
Mi ez a dilemma a vérrel meg Istennel.
Apa, ne csináld, kiáltott, és sikolyára
Merültem álomba én: mi ketten sétáltunk,
És lassan elvesztünk, homályban
Vagy kertben, elliptikánk felén.

Utódlás

Elindulok a holdfehér úton, holt ezüst, síkos,
járhatatlan, csillagokkal eltömött. Fejjel lefelé
látszik a vízben, amit én tükrözök; a szappanos
úton, a végén vár az elgurult és elveszett, gyerekestű
lény, olvastam róla a *Gőgös Gúnár Gedeonban*.
Az eltévedt szappangyerek, most, hogy belegondolok,
célját tévesztett ivarsejt, itt cselleng velem,
a testemen kívül, túl a bolygó légkörén.
Még azt sem tudja, fiú-e vagy lány.